

LBRIS

We know
books

NOAH NISTORESCU

O noapte de
Ajun

sm rt
PUBLISHING

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NISTORESCU, NOAH

O noapte de Ajun / Noah Nistorescu. - București :
Smart Publishing, 2025

ISBN 978-606-068-096-3

821.135.1

Copyright © 2025 Noah Nistorescu

Toate drepturile rezervate.

Copyright © 2025 Smart Publishing

Tehnoredactor: Liviu Stoica

ISBN 978-606-068-096-3

București, 2025

1

În seara de Ajun, Moș Crăciun stătea în fotoliul lui; se pregătea pentru marea călătorie marcându-și traseul pe o hartă imensă, pe care avea să îl parcurgă cu renii în jurul lumii. Surprinzător, anul acesta au fost mult mai puțini copii cumiți decât în anii trecuți. Citind scrisorile primite, Moșul a observat că mulți copii sunt lacomi, dorindu-și foarte multe jucării. Alții, își doresc cadouri pe care părinții lor nu le aprobă.

Cum ar fi pentru niște părinți, care locuiesc la bloc, într-un apartament, să se trezească în ziua de Crăciun cu un câine sub brad? Normal că nu ar fi de acord. Chiar dacă adulții nu cred că Moș Crăciun există, el trebuie să țină cont și de ceea ce își doresc sau nu își doresc ei.

Moș Crăciun termină de stabilit traseul, așa cum făcea în fiecare an, pentru că tot timpul era diferit, și se ridică din fotoliul comod ca să își pregătească și celelalte lucruri necesare pentru călătorie: căciula pe care tot timpul uita unde o lasă, mănușile, ghetetele speciale (pe care le folosea doar în călătoria din noaptea de Ajun) și, mai ales, bulgării

5

magici de zăpadă, pe care îi folosea doar când se afla în pericol (bulgării aceia îi adormeau pe cei care erau loviți, iar când se trezeau nu mai își aduceau aminte ce se întâmplase). Destul de rar avusese nevoie să folosească bulgării: o dată, din cauza unui copil care se ascunsese sub brad, ca să îl prindă când intra pe horn, iar altă dată, fu nevoit să alunge un câine care se trezise și începuse să latre ca un apucat. Celelalte dați fuseseră cu atât de mult timp în urmă, încât nu mai ținea minte care fusese motivul. Îi plăcea când avea parte de ceva adrenalină, fiindcă, altfel, ar fi fost prea plictisitoare marea călătorie, dar nici să fie prea periculoasă aventura nu era bine.

Când toate pregătirile au fost, în sfârșit, gata, și după ce își găsi căciula sub canapea, se duse în Atelierul Elfilor Lucrători pentru a verifica dacă toate cadourile copiilor cuminiți erau gata. Așa că îl întrebă pe Elful-Șef care stătea și dădea ordine celorlalți elfi:

— Cum merge treaba, mai aveți de lucru? Acesta răspunse, trăgându-și nasul:

— Da, mai avem doar 124 cadouri de făcut. Azi au lucrat cam încet elfii, ce-i drept.

— Am înțeles, dădu din cap bătrânul. Să știți că masa va fi servită în jumătate de oră. Până atunci, ar trebui să fie toate cadourile în sac, pentru că eu plec într-o oră. Apropo – știu că repet asta de multe ori – ar trebui să comunicăm oamenilor, dacă se poate, să nu mai trimită scrisorile de

abia în decembrie. Noi facem toată treaba în decembrie și în restul anului ne plictisim.

Era adevărat. Toți copiii trimit scrisorile în decembrie, ceea ce îngreunează treaba elfilor și a lui Moș Crăciun, deoarece trebuie să se facă milioane de cadouri în ultima lună a anului. Asta duce des la întâzieri, pentru că au de făcut cadouri până în ultimul moment.

Toată lumea din Fabrica lui Moș Crăciun, elfii, mesagerii și spiridușii erau la masă. Atmosfera era agitată. Elfii discutau între ei:

— Anul ăsta, am fost cu 34% mai puțin eficienți în fabricarea cadourilor decât anul trecut. Teoretic, am putea face cu 65 mai multe cadouri în fiecare zi. Asta arată că elfii devin din ce în ce mai leneși.

— E adevărat ce zici, Gândilă, dar trebuie să recunoști că și primim mai multe „comenzi“. Și nu cred că elfii devin mai leneși, dar sunt mai plictisiți ca acum 100 de ani, când de abia ce fusese înființată Fabrica lui Moș Crăciun. Facem în fiecare zi aceleași chestii, cum să nu ne plictisim?

— Da, ai dreptate, Bleghilă. Poate asta chiar ne încetinește. Zici tu ceva... Parcă ar mai trebui să se întâmple ceva interesant mai des, oftă elful Gândilă.

Prietenul său răspunse zâmbind:

— Numai ce mi-a venit o idee... O idee proastă, așa cum îmi vin mie ideile de obicei, dar s-ar putea să îți placă. Ești dispus să asculți? De fapt, lasă, chiar e proastă. Știu că mi-e frică de înălțimi, dar asta e...

— Păi, cât de proastă ar putea să fie... acum m-ai făcut curios. Te ascult.

Moș Crăciun habar nu avea ce blegul de Bleghilă și prietenul său inteligent puneau la cale. Dar avea să afle în curând.

Mesagerii discutau și ei despre aventurile lor:

— Mai ții minte ce mi s-a întâmplat acum 5 ani când aduceam scrisoarea unei fetițe de 7 ani?

— Normal, cum să nu țin minte? Deja mi-ai povestit-o de o mie de ori, iar de fiecare dată când o povestești mai scazi câteva grade Celsius și mai adaugi doi lupi în haită, iar ceața e de două ori mai groasă! Dar zi-o, că, de fiecare dată, o ascult cu plăcere! A, și să nu uiți, că azi avem misiunea cu copilul acela, of chiar în noaptea de Ajun... Hai, dă-i bice!

Iar celălalt începu să îi spună din nou povestea (pentru a căta oară) înflorind-o, exact cum prezisese prietenul lui.

Peste jumătate de oră, toată lumea era în grajdul renilor unde se afla sania în care deja se afla sacul plin cu daruri. Moș Crăciun, îmbrăcat în hainele de sărbătoare, era gata să plece în marea călătorie din noaptea de Ajun.

Neobservați, doi elfi urmați de un altul se desprinseseră de mulțime furișându-se în sanie.

Peste un minut, Moș Crăciun și renii se ridicară în văzduh, zburând pe deasupra caselor.

— HO HO HO!!

2

În același timp, departe de tot de Polul Nord, un băiat cu sora lui mai mică și părinții săi se aflau la bunici, la țară. Pe băiat îl chema Adelard, iar pe sora lui, Susanne. Lui i se spunea Lard, iar surorii lui, Su, deoarece ambii aveau nume lungi. Lui Adelard îi plăcea să se joace cu animalele și nu era foarte vorbăreț de felul lui, în timp ce Susannei îi plăcea să stea mai mult în casă și vorbea cu oricine până nu mai avea aer în plămâni. Amândoi se înțelegeau destul de bine, dar, uneori, se mai certau...

Cei doi frați se jucau în curte, în zăpadă. Când bunica îi chemă la masă, își dădură și ei seama ce foame le era, mai ales că din bucătărie venea un miros irezistibil de bucate delicioase. Instant, ajunseră amândoi la masă, la bucatele delicioase pregătite de bunica, așa cum numai ea știa. După un timp, toată familia se înfrupta din plăcintă și prăjitura cu gem de prune, fiecare mai gustoasă ca cealaltă. Su le povestea cu entuziasm bunicilor cum își sărbătorise ziua de naștere (la care bunicii nu au putut să vină, pentru că o vacă

se îmbolnăvise și fuseseră nevoiți să o ducă la veterinar), iar Lard se întreba în gând ce avea să primească, de data asta, de Crăciun. Nu scrisese nicio scrisoare. Asta însemna că îl lasă pe Moș Crăciun să aleagă pentru el. Îi plăcea asta, pentru că niciodată nu știa ce avea să se afle sub brad și mereu ardea de nerăbdare să vadă ce se găsea în cutia frumos împachetată.

După ce terminară de mâncat, în loc să se ducă la culcare, Lard și Su au avut permisiunea de la părinți să se uite la desene animate. Dar Lard nu prea știa ce se întâmplă în poveste, pentru că era cu gândurile departe. Ar fi vrut ca, măcar o dată, să îl vadă pe Moș Crăciun. Oare exista? Nu avea de unde să știe. Poate părinții puneau cadourile sub brad...

Dar, acum, mama spuse:

— Hai, la culcare! E deja târziu. Vă spălați pe dinți și vă duceți în pat. Și să nu uitați să dați drumul la calorifer, ca să nu înghețați!

Spălându-se pe dinți, Su îl întreabă pe Lard:

— Tu ce crezi că o să primești de la Moș Crăciun? Încă nu știi, nu-i așa? Eu mi-am dorit o păpușă care să poată vorbi... iar tu cred că o să primești o mașină de jucărie, dar nu sunt sigură, pentru că ai putea să primești și altceva, cum ar fi o sabie de lemn sau, poate, altceva...

* * *

Lard stătea în pat și nu putea să adoarmă. De abia aștepta ziua de mâine... Când dormi, timpul trece mai repede. Și în

alte seri importante, cum ar fi cea de dinaintea zilei lui de naștere, avea problema asta, dar, de obicei, adormea până la urmă. Mai devreme sau mai târziu, avea să-i vină somnul. Su dormea buștean de mult. Încet încet, fără să își dea seama, adormi și el.

Ceasul de pe noptieră arăta 23:30, iar lui Lard îi clănțăneau dinții. Se trezise de frig. Stătea cu ochii deschiși, înfofolit în plapuma lui călduroasă, care în momentul acela nu îl ajuta prea mult. Băiatul era conștient că era așa frig din cauză că nu porniseră caloriferul, dar nu voia să se ridice, fiindcă, după aceea, nu i-ar mai fi fost somn deloc. Dar, în cinci minute, acceptă că nu mai are ce face... Se ridică din pat, păși pe podeaua rece și merse până la calorifer să îl pornească.

„Data viitoare, să mă învăț minte, să fac treaba la timpul ei”, își zise băiatul printre dinți.

Apoi, se culcă la loc, adică cel puțin încercă, dar exact cum se aștepta, nu mai putu să adoarmă. Na, bravo! Încă îi era frig. Su dormea buștean, chiar dacă și pentru ea era la fel de frig. O invidia. Nu era corect. Ea ar fi trebuit să deschidă caloriferul pentru că ea ajunsese prima în cameră. Era vina ei. În fine. Lasă. „De data asta, o iert pentru că e Crăciun”, gândi Lard.

Tot nu putea să adoarmă, chiar dacă se făcuse puțin mai cald în cameră. Așa că se ridică în șezut, ca să se uite pe geam la zăpada care scliffea în lumina lunii. Era lună plină. Brazilii din pădurea apropiată fremătau în vântul rece.

IBRIS We know books
Undeva, în depărtare, zări o ființă care se îndrepta spre pădure. Lard deveni atent. Ce putea să fie? „Nu arată ca un om. Sau?”

Nu avea cum să fie un om. Clar, era un animal. Dar ce animal? Unul pe patru picioare, desigur. Lard își frecă ochii, dar tot nu vedea destul de bine, așa că își luă binoclul – pe care îl primise anul trecut de Crăciun – de pe noptieră, și îl puse la ochi.

Examină cu atenție animalul. „Stai?! Ce?!“ Ce căuta acolo Rocco, poneiul bunicilor? Sigur se înșela. „Ba nu... e chiar Rocco“, trase el concluzia.

Toate se potriveau cu Rocco. Blana maro, cu pata galbenă pe lateral și coama scurtă și blondă. Dar oare cum ieșise poneiul din grajd? Și de ce? Dintr-o dată Lard era parcă înviorat și avea un fel de chef de aventură. În cinci minute băiatul călca pe zăpada curată și albă. Trase portița și se strâmbă când auzi scârțâitul, chiar dacă zgomotul nu putea să trezească pe nimeni.

Se îmbrăcase bine. Bocanci, șosete groase, mănuși, căciulă, fular și geaca de iarnă. Avea să se întoarcă imediat. Prefera să meargă singur. E mult mai interesant să ieși din casă noaptea singur decât însoțit de un adult. Cel puțin, asta era părerea lui Lard. Putea să vadă totul în jur pentru că luna plină era uriașă în noaptea aceea, iar lumina ei albă se reflecta în zăpada lucitoare. La un moment dat începu să i se facă puțin frică, așa că se întoarse grăbit și îl luă cu el pe Buck, un câine blând și deștept, cu blana aurie și lungă. Pe

scurt, cel mai bun câine din câți existau. Cu el nu prea avea de ce să îi fie frică. Totuși, era destul de neliniștit.

Când se îndepărtă suficient de mult, atât cât să nu fie auzit de cei din casă, începu să îl strige pe Rocco.

— Rooooocco! Rocco! Rocco!!

Rocco venea mai mereu când își auzea numele, dar acum poneiul se îndepărta. Ce avea poneiul? Unde și de cine fugea? Și cine îi lăsase poarta deschisă la grajd? Reușise cumva să o deschidă singur? Nu prea erau șanse. Poate o uitase bunicul. Luă zăpadă de pe jos și aruncă un bulgăre spre animal, dar era mult prea departe ca să îl nimerescă.

Nefiind atent pe unde merge, Lard călcă într-o groapă, afundându-se în zăpadă. Brusc, simți o durere ascuțită la gleznă. Strigă cât de tare putu. Dar deja se afla departe de casă. Și cât de aproape de pădurea întunecată! Nu cea de lângă casa bunicilor, în care fusese de nenumărate ori. Alta, mult mai deasă și întunecată. Smuci piciorul de câteva ori, dar nu se mișcă, părea a fi sub o rădăcină sau ceva asemănător. Deodată, se înspăimântă. Dacă erau urși în pădure? Sau dacă erau lupi? Buck nu ar avea nicio șansă împotriva lor.

— Buck! Buck!!, șopti Lard cuprins de frică. Buck, du-te și adu ajutor. Trezește casa!! Înțelegi? Du-te acasă și trezește oamenii!! Hai, repede!!

Buck înțelese și plecă. Problema era că animalul plecă în direcția opusă... după Rocco. L-a înțeles greșit?? Nu cumva înțelesese să se ducă după Rocco? O, nu! Acum era